

Bárczy István.

Budapest, nov. 7.

Közbeszólásokkal, tarka epizódokkal, rendreutasításokkal, sőt szó-megvonásokkal lüszerezve folyik tovább a fővárosi törvény részletes vitája a nemzetgyűlésen. Ma Bárczy István volt polgármester szólalt föl s engedelmet kért a Háztól, hogy általánosságban is beszélhessen, mert az általános vitában betegsége megakadályozta, hogy részt vehessen. Bárczy Istvánnak ez engedelemre azért volt szüksége, hogy válaszolhasson a fővárosi mostani generálistizmusának minap az ő kormányzati idején gyakorolt kritikájára. Bárczy egy igen higgadt és felsőbbbséges beszédben oly formát tudott a védekezésének adni, hogy egyszersmind alapos kritikájává lett a kritikának. Sem célja, sem haszna nem volna annak, ha mi ebbe az érdekes vitába beleszólánánk. Az ily viták tudvalevőleg a végtelenségig folytathatók komoly eredmény nélkül, az érdeklődőkre marad a vitázók érveit és tényeit egybevetve választani, hogy mely oldalra bocsássák szimpatiajukat. Bizonyos, ha sokszor finom éle volt is Bárczy kritikájának, hangja, vitázó modora mindvégig előkelő és nyugodt volt, hallgatni őt szinte lelki pihenés abban a Házban, mely minden félórán átvaltozik egy pohár vízzé, hogy megcsinálhassa a maga kis viharát. Azt hiszem egyébként, hogy Bárczy uri nyugalmit nemcsak a jóízlése diktálta, hanem a pozíciója és argumentumai ereje is.

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Bárczy István*

Forrás: *Budapesti Hírlap*

Bn

(Hely)

1924. 11. 8.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Bárczy István

Idő

"1924"

Személy

Nekünk, szegény pestieknek az ilyen vitákra nincsen szükségünk, hogy tudjuk, hogy hányadán vagyunk a multtal s a jelennel. Egy mondatban azzal lehet ezt a kettőt jellemezni, hogy a mit a mult alkotott, azt a jelen nem hogy gyarapítani tudná, de csak fenntartani is megfelelő karban nem tudja. Ez kezdődik a kövezeten, végigmegy a vásárcsarnokon, a városi üzemekben (melyekre most kell *szakértőket* küldeni) az intézményekig s az iskolákig. Provinciális városi szintjára süllyedtünk, az élet a családokban s az utcán ösz-

szeszugorodik; tisztátalanság lepi el a gyalogjárót s a kocsitakat, kormánybiztos kell, hogy végképp ki ne merüljön a bizalmunk, és a lakosság lélekszáma fogy, az iskolásgyerekek száma évről-évre csökken, csak az intés, sürgetés, meghagyás, rendelkezés, adócécula s a bürokrácia szaporodik.

Távol áll tőlem föltenni, hogy mindez a mostani kormányzás jóakarátán vagy éppen képességén mulik. Meg vagyok győződve, hogy valamennyire másképpen állana ez a dolog, ha a mostaniak mögött annyi évi tapasztalás állt volna, mikor átvették az ügyeket, a mennyivel most bírnak, a mikor minden valószínűség szerint kénytelenek lesznek az ügyeket visszaadni kipróbált kezekbe. Ezek az urak akkor elbizottságukban többet politizáltak, mint adminisztráltak. Maguk is gyakorlatlanok lévén, a hivatalokból is tömegesen dobáltak ki gyakorlott és

értékes erőket és gyakorlatlanokat raktak a helyükbe. Nem gondolták meg, hogy jobban és könnyebben is lehet egy beiskolázott elemmel dolgozni, holott a munkához a szellemet ugyanis ők, a vezérek adják meg.

De sajnós, nemzetek és városok életében mindig ezzel a jelenséggel találkozunk. Még rendez időkben is, hát még ily felfordult, régi kerékvágásából kizökent korban. Nem a munka maga, nem az emberek képessége érdekl és mozgatja a politikus vezetőket, hanem a politikai meggyőződés, a pártállás, a felekezeti és vallási és a — hatalom. A mostani javaslatnak is, melyet elég izgalommal tárgyalnak, az a hibája, hogy nem az a szándék fogalmazta meg paragrafusait, hogy ebben a városban rend, nyugalom és munkásság legyen, hanem az a *gond*, hogy az Istenért, valahogy ne csináljunk olyat, a mi a zavart szaporítja, és a fővárosi bizottságból — fióknemzetgyűlést csináljon. Egy fővárosi törvényt pedig legalább ötven, száz évre kell megcsinálni s nem úgy, hogy holnapután már megint követeljék a reformját, mielőtt jóformán megszáradhatott volna rajta a nyomdafesték.

nyomda 1923

du
na
ny
161
ho